

Burhan Bursalıoğlu

Benim çocukluğumda annelerimiz çalışmazdı. Babamın geliri bize yeterdi. Çünkü o memurdu.

Okuldan eve geldiğimde kapıyı her zaman annem açardı. Anahtarın yerini bir tek annem bilirdi. Babamda da anahtar olmazdı.

Annemin dışarıda hiç işi yokmuş, komşuya gitmezmiş gibi, her eve gelişimizde onu evde bulurduk.

Okuldan geldiğimde çantayı bir tarafa atar doğru tuvalete giderdim. Nedense dışarıda asla ihtiyaç gidermezdim. Şimdi de öyleyim ya. Çocukluğumuzun en büyük eğlencesi sokaklarda oynamaktı. Sokaklarda oynamak, okula gitmek gibi sanki bir mecburiyetti. Yemek yemeden sokağa fırlar, akşama kadar, babamızın geleceği saate kadar oynardık. Hem de ne oyunlar.

Çocukluğumda sigara paketlerinin kapakları biriktirilir, 2-3 kişi birlikte oynarken, sigara paketlerinin kapaklarını bir, birbuçuk metre yukardan duvara vurur bırakırdık. Bunu sıra ile yapardık. Kimin resimli kapağı yerdekilerden her hangi birinin üstüne düşerse, yerdekilerin hepsini alırdı.

O dönemde, kalın ve çeşitli resimli sigara kapakları vardı. Bizler için onlar çok değerliydi. Çünkü oyun araçlarımızdı.

Küçük baş hayvanların eklemlerinden çıkan aşık kemiğiyle de çok oynardık. Uzağa atılan aşık kemiğini vurmak oyunun kuralıydı. Misketin de çeşitli oyunlarını oynardık. “Mendil kapmaca, ebem sende” gibi koşma gerektiren oyunlarda yorulmazdık. Oynadığımız alanlar çok genişti. Yakalanmamak için bazen mendil elimizde koşar kovalayanla saatlerce koşardık.

Lastik top bulamadığımız zaman çaputtan top yapar oynardık. Bir diğer eğlencemiz de uçurtma uçurtmaktı. Amaç uçurtmanın çok uzaklara gitmesini sağlamaktı.

Okula giderken, gelirken arkadaşlarla birlikte olurduk. Servis diye bir kavram yoktu. Yaya ,sohbet ederek, okul sonrası plan yaparak gider gelirdik.

Başka yerlere uğramazdık. Okul dönüşünde eve uğramadan da oyuna daldığımız olurdu. Bunu bilen annemiz, kardeşimiz veya komşu çocuğuyla, ekmek diliminin üzerine sürdüğü tereyağı, onun üzerine de serpiştirdiği tulum peynirini bize gönderirdi.

Gerçi mahallemizdeki abla ve teyzelerin annemizden bir farkı yoktu. İsteddiğimizde ekmek arası yapar verirdi.

Kapıyı çalar su isterdik. Hepimiz bir bardaktan içerdik. Çi

şi gelen eve giderdi. Dönüşte annesi oğluna veya kızına verdiği yiyecekten diğer çocuklara da gönderirdi. Oyun oynarken önlüğümüzü çıkarır bir köşeye korduk. Bazen ceketimiz, önlüğümüz çalınırdı. Çalıntı işini yapanlarda diğer mahallenin çocukları olurdu. Sanki şaka yapıyor olurlardı. Çünkü ertesi günü çalınan eşyalar aynı yere bırakılırdı. Demek ki babaları anneleri müsaade etmiyorlardı. Mahallelerimiz ve sokağımız çok güvenliydi. Muhtaç olanlara yardım yapılırdı. Ama asla kendi malı olmayan eşyaya el sürmezlerdi. Ayakkabılarımız çabuk delinirdi. Biraz

azar iştir ama yenisi hemen alınırdı.

Oyun oynarken , takılır düşer, bir tarafımız kanarsa , komşular hemen gelir, kaldırır, kan varsa siler, az da olsa ilk yardımı yaparlardı. Kavga da etsek gelir barıştırırlardı. Kimse kimseyi şikayet etmezdi. Polis gelip tutanak tutmazdı. Anne babanız kapılara gitmezdi.

Haklı da olsak velilerimiz bize “

haksızsın “

derdi. Sonra kavgalarımız da öyle ustura, bıçak,falçata, muşta ile olmaz, onlar nedir bilmezdik bile, asla kanla falan da bitmezdi, en fazla saçlarımızdan çeker, hayvan adları sayar, tekme atar, bir şey olmamış gibi yine oyuna daldık.

Azar işitip, acillere taşınmazdık. Düşerdik, yaralı yerlere ekmek çiğner basarlardı, oyuna devam ederdik. Röntgenlere, ultrasonlara girmezdik. 9 yaşındaydım, Bahçenin korkuluğuna yaslanmıştım. Korkuluk koptu ve 3 metreden aşağıya düştüm. Haftalarca koyun derisine sararak yatırmışlardı. Yattığım sürece de hiçbir arkadaşım sokakta oynamadı. Hep yanımdaydılar.

Çocukluğumuzda , hiçbir baba,anne okula gidip öğretmeni, müdürü veya bir çocuğu şikayet etmezdi. Babam beni Okula kaydettirirken, baş öğretmen Hikmet Beye “Eti senin , kemiği benim” diyerek davranışını belli etmişti. Ben bizim çocukluğumuzu çok özlüyorum. Aşık bile olmuşum. 2. sınıftaydık. Yıl sonu müsamesesine hazırlanıyorduk. Perihan öğretmenimiz dans gösterisi için, sınıfımızda bulunan Milli eğitim müdürünün kızı Okan’ la beni eşleştirmişti. Uzun müddet birlikte çalışmıştık. Çok iyi anlaşıyorduk. Okan güzel kızdı, konuşkandı, hareketliydi. Onu hep koruyordum. Yahut öyle görünüyordum.

Ne oduysa öğretmen

bizi ayırdı. Başkalarıyla eşleştirdi. Bu duruma çok üzülmüştüm. Okula gitmez oldum. Hastayım diyerek evden dışarı çıkmıyordum. Annemin sıkıştırması sonucu gerçeği anlattım. Bana çok gülmüştü. Annem okula giderek Perihan öğretmenle konuşmuş. O günü akşama doğru Öğretmen evimize geldi. Bana sarıldı öptü “

Yarın provalarımız var Okula gel.

” Dedi. Ben gelmeyeceğimi söyleyince,bana “

Burhan müsamereye az kaldı. Son çalışmalarını yapacağız. Sen Okan’la gösteri yapacaksın. Siz iyi dans ediyorsunuz. İyi yapamayanları öğretin diye sizi ayırmıştım” deyince çok sevindim. Bir sene sonra babası başka yere atandığı için Okan’da gitti. Çocukluk aşkımızda bitti. Ama o günleri ve çocukluğumu arıyorum.

Şimdiki insanlarda, çocukluğun insanlarının samimi dostlukları, komşulukları yok. Herkes ruhsuzlaşmış. Aynı binanın dairelerinde oturanlar birbirleriyle tanışmıyorlar. Evimin camından, baktığımda karşı komşuyu tanıyamıyoruz. Kapının önünde tahta

Yazar Burhan Bursalıoğlu
Pazar, 17 Ekim 2010 08:09

iskemlelerimizde oturan yaşlılarımız, onlara dede, nene diye hatırını soran çocuklarımız yok artık. Evlerimiz var, içinde yaşayan yok. Parklarımız var, içinde oynayan çocuk yok. Sokaklarımız var, oynayan çocuklar yok. Sokaklar arabaların park yeri olmuş. Aşınmadan, eskimeden her yıl sökülüp yenisi yapılan kaldırımlar, gökdelenler, pırıl pırıl, ıslıl ıslıl parlayan vitrinler. Son model lüks arabalar. Kaldırımlarda yürüyen, asansörlerle, etrafında birçok koruyucularla lüks konutlarına çıkan, vitrinleri bulanık gözlerle seyreden, direksiyon başında, kulakları sağır edercesine açtığı teypteki müziğe eşlik eden buz gibi, ruhsuz insanlar olduk.

Bizim insanımız bu değildi. Ne oldu bize?

Kışın kuzinelerde, külde pişirdiğimiz patates, sobada patlattığımız mısırlar, kestaneler, loş ışıkların altında dikkatle dinlediğimiz büyüklerimizin hoş sohbetleri, okunan hikaye kitaplarını özlüyorum. TV lerin karşısında konuşmayı da unuttuk. Sohbetin ne olduğunu çocuklarımıza izah edemez olduk.

Reklamlarla desteklenen beyni, ruhu ele geçirilmiş insanlar olduk.

Birbirimize yabancı olduk. Kalabalıkta yalnızlığa mahkûm olduk. Birbirimize yabancı olduk.

Acıyorum

bugünkü çocuklara. Çocukluğunu yaşamadan robot gibi büyüyenlere acıyorum.

Acıyorum geleceklere,endişeliyim gelecekten.

Bu durumu biz mi istedik?

Hayır hayır. Biz istemedik.

Birileri bunu istemiştir.

İnanın ben istemedim. Çocukluğumu özlüyorum.

Galiba bu durumu hak ediyoruz. Ettiğimizi de buluyoruz. Ne demişler “*Her toplum hak ettiği gibi yönetil*

i

r
.”

[Tweet](#)

```
(function() { var s = document.createElement('SCRIPT'), s1 =  
document.getElementsByTagName('SCRIPT')[0]; s.type = 'text/javascript'; s.async = true;  
s.src = 'http://widgets.digg.com/buttons.js'; s1.parentNode.insertBefore(s, s1); })();
```